

РЕШЕНИЕ

№ 6063

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 04.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1992** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213 и сл. от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалбата на Б. К. Н. и В. Б. Н., чрез пълномощника им-адв.Р.-САК, срещу Заповед №РА-30-466/16.11.2020 г., издадена от главния архитект на Столичната община, с която на основание чл.225а, ал.1, вр.чл.225, ал.2, т.2, вр.чл.223, ал.1, т.8 ЗУТ на жалбоподателите е наредено да премахнат незаконен строеж: „Пешеходен метален мост“ над река К., изграден в имот с идентификатор 02659.2196.1001 - водно течение, река - държавна собственост, разположен перпендикулярно на [улица], срещу ПИ с идентификатор 02659.2196.494 по КККР на [населено място], район „Б.“.

Иска се съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна, както и да присъди съдебноделоводните разноски.

Наведените в жалбата основания за оспорване се квалифицират от съда по чл.146, т.3 и т.4 АПК-допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалноправните норми. Тяхното осъществяване е аргументирано с твърдения и доводи, че правната квалификация, изразяваща се в чл. 148, ал. 1 от ЗУТ била обща, бланкетна и недостатъчна, за да вмени във вина на лицето конкретно противоправно деяние. Излага се подробно хронологията на събитията, довели до сегашното фактическо положение. В тази връзка се сочи, че проблемите са започнали със сключването между Столична Община, р-н Б. и

изпълнителят „М. Б.“ ДЗЗД на договор с предмет „изграждане на Инженерна инфраструктура на В и К мрежата на [населено място] и кварталите „Г.“, „М.“, „В.“ и [населено място] - район Б.-главни канализационни колектори и подмяна на съществуващи водопроводи попадащи в трасетата им. В изпълнение на този договор, фирмата изпълнител, с въвеждането на своите тежкотоварни машини по местоизпълнение, разрушила целостта на моста, който е съществувал на мястото. През 1995 г. приживе бащата на жалбоподателката В. Н. изградил моста, поради крайната нужда от него, тъй като представлявал единствен и главен вход, към имота, притежаван от жалбоподателите, свързващ [улица]и поземления имот. До изграждането му се стигнало, след като съществуващият до 1993 г. дървен мост, изграден от р-н Б. е бил разрушен. Това направило невъзможно достигането до имота, тогава собственост на бащата на В. Н.. След депозирано от негова страна искане, Район „Б.“ дава отговор, че „до изработване на регулационен и кадастрален план на кв. В., ТОА Б. не възразява срещу изграждане на временен подход над река К., осигуряващ връзка на имота на г-н Д. с ул. С. М.“. Затова моста бил изграден със собствени средства за временна употреба до приемането на регулационен и кадастрален план, в който да попада процесния ПИ и който да предвижда изграждането на трайно съоръжение на негово място. Съграденият през 1995 г. мост на основание „кметското разрешение“ обслужвал имота до 2015 г. На 12.03.2015 г. изпълнителят на гореопосочената обществена поръчка със своите машини преминал през моста, в резултат на което, поради огромната тежест на машините мостът не издържал и съоръжението било разрушено, а жалбоподателите изпаднат в невъзможност да стигат до собствения си имот. Подават жалба вх.№ БИИ94-00-97/16.03.2015 г., по която е възложена проверка на място и съставен Констатилен протокол от 26.03.2015 г. В него петчленна комисия, в състава на която и представител на „М. Б.“ ДЗЗД, заключават, че действително мостът е „единствен подстъп“, съграден като временно съоръжение с Разрешение АГ94-Б-62 от 16.06.1995 г., е разрушен.

Въпреки констатациите, след извършената проверка не последвали никаква реакция или действие, нито от страна на възложителя - Район "Б.", нито от страна на изпълнителя - „М. Б.“ ДЗЗД за възстановяването на съоръжението. Поради това бездействие В. Н. подава втора жалба, отговор на която получава заедно с указание от 25.06.2015 г., издадено от кмета на Р-н Б., „М. Б.“ ДЗЗД в срок до 30.06.2015 г. да възстанови незаконно разрушения мост. В отговор на указанието, не последвали действия от страна на строителя - изпълнител. След изтичането на предвидения от кмета срок, двамата жалбоподатели ремонтирали моста със собствени средства, принудени от обстоятелствата-в продължение на две години преминавали през греда, поставена на 100 метра от входа им. Освен това на адреса в този период живеела майката на В. Н., която била болна и имала нужда от специални грижи. С оглед на изложеното твърди, че процесният мост е законно изграден, тъй като това бил същият мост от 1995 г. с разрешение на Район „Б.“, като е само ремонтиран и възстановен. След ремонтирането на моста със средства на жалбоподателите в предишния му вид и местоположение, други съседни започнали да преминават по него, включително с превозните си средства /двуколки, МПС- та и каручки/. Първоначално жалбоподателите нямали против, но в последствие възразили срещу това. Причината била, че това временно съоръжение е изградено със собствени средства и на собствен риск и не било пригодно за понасянето на подобен товар и постоянно преминаване

на множество тежки превозни средства по него. По този начин ползването му от трети лица представлявало опасност, както за моста, така и за тези третите лица, които преминават по него.

В отговор на подадените от съседите жалби и съдържащите се в тях въпроси, общината отговорила, че „мостът над река "К." до [улица] е построен с частни средства от собственика на имота, който обслужва, поради липса на друг достъп до него. Статутът на моста е временен.“

Твърди още, че ремонтните дейности представлявали текущ ремонт, за който не се изисква РС. Освен това независимо от „разрешението за изграждане на мост по № АГ94- Б-62 от 16.061995 г.“, то било дадено само временно - до изграждане на регулационен и кадастрален план, а вече е налице одобрена КК от 2012 г., но статутът на временния мост не бил уреден и не били предприети никакви действия от страна на общината за изграждането на общински мост. Заповедта за разрушаването на моста, противоречала и на правото на упражняване на собственост на жалбоподателите върху имота, защото препятствала единствения достъп до него, а същевременно била и в противоречие с обществения интерес. Мостът бил необходим, както на жалбоподателите, така и на други съседи. Не били предприети каквито и да било мерки от страна на компетентните органи, така че този дългогодишен проблем да се разреши.

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпр.писмо по изпращане на преписката на съда, ответникът чрез процесуалния си представител оспорва основателността на жалбата, като възпроизвежда мотивите за нейното издаване, но не отговаря на изложените в жалбата възражения. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателите лично и чрез процесуалния си представител-адв.Р. поддържат жалбата, молят за уважаването ѝ и за присъждането на направените по делото разноски. От процесуалния им представител-адв.Р. са депозиран писмени бележки в определения по негово искане срок за това, в които аргументира основателността на жалбата.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Н., оспорва жалбата, моли за отхвърлянето ѝ и присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмени бележки с доводи за отхвърляне на жалбата.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, вр.чл. 144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл.146 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 04.03.21 г., като предвид допълнително представените с писмо на СО-Н. доказателства, постъпили по делото на 15.04.21 г., следва да се коригира констатацията на съда за липса на надлежно съобщаване на оспорения акт на жалбоподателите. Същият е бил съобщен на 04.02.21 г. /л.82 и л.83 от делото/ а жалбата е подадена на 16.02.21 г. /л.6/, т.е. при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.215, ал.4 ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Установява се от данните по адм. преписка, че производството е започнало по повод подадени сигнали /л.43 и л.53/ от граждани за възпрепятстван достъп за

преминаване през моста на р.К., поради поставена врата върху него.

Извършена е била проверка от служители на Район „Б.“-СО. Установяванията им от проверката са обективирани в Констативен протокол /КП/1-РБН18-ВК08-543/04.08.2020 г., допълнен с КП за установяване на явна фактическа грешка от 05.08.2020 г.

Същите са залегнали и в мотивната част на оспорената заповед, като в съотв. с тях, от жалбоподателите е извършен строеж:“ Пешеходен мост“ над река К., изграден в имот с идентификатор 02659.2196.1001-водно течение, река държавна собственост, разположен перпендикулярно на [улица], срещу ПИ с идент.02659.2196.494, който е собствен на жалбоподателите. Строежът представлява 4-ри броя стоманобетони фундаменти с размери 0.5/0.5 м. върху които са монтирани двойни Т и L профили-8 мм, на които е заварена рифелова ламарина-3 мм, без парапети. Строежът премества река К. пред ПИ с идент. 02659.2196.494. размерите на моста са: дължина 6.00 м, ширина 2.50 м, височина средно около 1.50м от прилежащия терен. В северния край на моста посредством метални планки е закрепена метална ажурна врата с височина около 1.50м . По данни на извършителите, мостът е изграден от тях след месец юни 2015 г. Строежът е 4 категория, съгл.чл.8, ал.1, т.2 от Наредба №1 от 30 юли 2003 г. за номенклатурата на видовете строежи. За така изложените констативни, между страните няма спор по делото.

В мотивите на органа е изложено, че строежът е изпълнен е без разрешение за строеж и без одобрени инвестиционни проекти в нарушение на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ, което го квалифицира като незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ. Изложено е, че предвид времето на изграждане на строежа-след 2015 г., същият не може да се квалифицира като търпим по смисъла на § 16, ал.1 ПР на ЗУТ и §127 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ

Възражението на извършителите на строежа срещу КП /л.33-л.37/ е отхвърлено, без да се излагат конкретни съображения, които мотивират извода на административния орган, вкл. и по един от основните спорни и в съдебното производство въпроси, а именно представлява ли извършеното „текущ ремонт“, а още по-малко за пропорционалност на приложената мярка спрямо конкретиката на случая.

По тези фактически съображения и на основание чл.225а, ал.1, органът с делегирана от кмета на СО компетентност-гл.архитект на СО /т.1-47 от Заповед №СОА19-РД09-934/01.07.19 г. с която е изменена и допълнена Заповед №СОА17-РД09-622/19.06.2017 г., и двете приложени в преписката/- е наредил с оспорената заповед процесният строеж да бъде премахнат, като незаконен.

В съответствие с твърденията в необсъденото възражение срещу КП, данните по адм.преписка и приетото по делото неоспорено от страните заключение на вещото лице, в Писмо №АГ94-Б-62 от 16.06.1995 г. /л. 15 и л.38/ на ТОА „Б.“ е изложено, че имотите на север от р. К. /С./ попадат извън регулационния и застроителен план на[жк]. При това положение до приемането на регулационен и кадастрален план, ТОА „Б.“ не възразява срещу изграждането на временен подход над р. К. /С./, осигуряващ връзка на имота /който към този момент е собственост на бащата на жалбоподателката В. Б. Н., бел. на съдията/ с [улица]и[жк]. Ответникът не оспорва, че въз основа на Писмо №АГ94-Б-62 от 16.06.1995 г. на ТОА „Б.“ бащата на жалбоподателката приживе е изградил мост над р. К. перпендикулярно на имота си.

През 2015 г. след сключване на договор за „Изграждане на Инженерна инфраструктура на ВиК мрежата на [населено място]-главни канализационни

колектори и подмяна на съществуващи водопроводи попадащи в трасетата им" между Столична Община-Район „Б.“ и изпълнителят „М. Б.“ ДЗЗД, изпълнителят е разрушил на 12.03.2015 г. моста пред имота, видно от Констативен протокол /КП/ от 26.03.2015 г. /л. 39-л.40 от делото/. КП е съставен от комисия с председател заместник кмета на СО-Район „Б.“ и членове-служители на районната администрация, вкл. и представител на строителя „М. Б. ДЗЗД" В КП изрично е отбелязано, че разрушеният мост е бил изграден с Разрешение АГ 94-Б-62 от 16.06.1995 г. на ТОА „Б.“ и представлява стоманена конструкция монтирана върху бетонови фундаменти премостваща река Скакач пред имота“ /на жалбоподателите/.

След така направената констатация, кметът на Район „Б.“ с Писмо №БИИ 9400-97/3/ от 25.06.2015 г. изисква от строителя „М. Б. ДЗЗД“ да възстанови нанесените щети в срок до 30.06.2015 г. /лист 42 по делото/, от коетонищо не е последвало.

Поземлен имот с идент. 02659.2196.494 е с административен адрес: област С. /столица/, [община], [населено място], район Б., п.к. 1720, [улица], като в КК са отразени: вид собств. частна, вид територия: урбанизирана, наин на трайно ползване: за друг вид застрояване, площ 666 кв. м,

Поземлен имот с идент. 02659.2196.1001 е с адм.адрес: Облаласт С. /столица/, [община], [населено място], район Б., п.к. 1720, кв. В., като в КК са отразени: вид собственост: държавна публична, вид територия: територия, заета от води и водни обекти, начин на трайно ползване: Водно течение; река, площ 23446 кв. м, стар номер 2197001

ПИ с идент. 02659.2196.494 от юг и изток граничи с територия, определена като течение на река, а от запад и север граничи с други частни имоти. До него няма друг достъп, освен моста пред входа му, който го свързва с улицата от другата страна на реката. ПИ с идент. 02659.2196.494, както и съседните му застроени и незастроени поземлени имоти са извън регулация, поради което до тях няма устройствено регламентиран пешеходен и транспортен достъп. При огледа на място вещото лице-арх.Я., не е установил податки, които да водят до заключение, че местоположението на моста е променено в сравнение с местоположението му до 2015 г, когато конструкцията му е била увредена/ разрушена при изпълнението на водния цикъл на [населено място]. Съществуващото към момента огледа на място съоръжение отговаря на словесното описание в КП от 26.03.2015 г. на съществувалия дотагава мост, а именно: „представлява стоманена конструкция монтирана върху бетонови фундаменти премостваща река Скакач пред имота“.

Вещото лице сочи още, че процесният строеж попада в легалното определение на чл.64, ал.1, т.1 ЗУТ и представлява елемент на техническата инфраструктура, като данните по делото сочели, че извършеното от двамата жалбоподатели след разрушаването на моста през 2015 г. следва да се квалифицира като текущ ремонт по смисъла на § 5, т.43, б.“в“, изр.2-ро, тъй като не са променени трасето и техническите характеристики на моста като елемент на техническата инфраструктура. При изслушването му в о.с.з. вещото лице пояснява, че дотолкото на място сега има изпълнени стоманобетонови фундаменти, върху които са поставени стоманени греди покрити с рифелова ламарина, то така изграденото съвпада със словесното описание на повреденото съоръжение, посочено в КП от 26.03.2015 г. Отделно от това, вещо лице е категорично, че ако процесният мост бъде премахнат, то премахването му създава пречка и пълна невъзможност за достигането до ПИ с идент. 02659.2196.494. Няма начин да се достигне до него, освен по моста, нито има алтернативно решение.

При тези фактически установявания съдът обуславя изводи, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при формално /външно/ спазване на установената форма, доколкото са изложени фактически и правни основания за издаването на акта, но при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена в нарушение на чл.35 АПК- без да са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и без реално и съдържателно да са обсъдени възраженията на жалбоподателите в адм.производство. Обсъждането им е било дължимо, защото основни спорни въпроси по преписката са останали без отговор-имало ли е изграден надлежно разрешен мост; ако е имало, кога и как е бил повреден/разрушен; при поправянето/изграждането му от жалбоподателите променени ли са техническите характеристики и трасето на моста като елемент на техническата инфраструктура; ако не са, може ли извършеното да се квалифицира като текущ ремонт, съотв дължимо ли е издаването на РС за него; пропорционална ли е мярката да се премахне моста, предвид конкретиката на случая, вкл. и излагане на мотиви нарушава ли се правото на личен и семеен живот на жалбоподателите, представлява ли процесният мост източник на повишена опасност за здравето и живота на преминаващите през него пешеходци, с оглед на своята конструкция.

Липсата на мотиви или тяхната недостатъчност водят до невъзможност за правилно упражняване на съдебния контрол върху оспорения административен акт. Функцията на съдебния контрол не е да замести, а да провери дали приетите от органа за установени факти отговарят на хипотезата на приложимите правни норми. Недопустимо е съдът да допълва липсващите мотиви на органа

Следва да бъде посочено и това, че общият принцип на държавното устройство налага на всеки държавен орган да зачита правните последици на актовете, издадени от други, компетентни в съответната материя органи. Общият принцип на зачитането важи и за правосъдните, и за административните актове. Тази негова характеристика изпълнява условието за ефективно регулиране на отношенията между страните. Още повече, че в съдебното производство ответникът не оспори нито в един момент, че с Писмо №АГ94-Б-62 от 16.06.1995 г. на ТОА „Б.“ РП по същество е разрешено изграждането на пешеходен мост от наследодателя на жалбоподателката, като временно съоръжение, осигуряващо единствения възможен достъп до собствения му ПИ /сега собственост на жалбоподателката/. Същата констатация се съдържа и в КП от 26.03.2015 г. Според съда с издаването Писмо №АГ94-Б-62 от 16.06.1995 г. на ТОА „Б.“ за наследодателя на жалбоподателката е възникнало и „легитимно очакване“, защитено от чл.1 по Протокол №1. В случая въз основа на Писмо №АГ94-Б-62 от 16.06.1995 г. на ТОА „Б.“ наследодателят на жалбоподателката е имал основание да разчита на този правен акт, въз основа на което е извършил финансови разходи за изграждането на пешеходен мост. Нещо повече, това право не само не е било отречено, но и потвърдено в КП от 26.03.2015 г., което е довело до повторното извършване на разходи за поправянето/възстановяването на моста, поради бездействие

на администрацията и на изпълнителя по договора, сключен със същата администрация за „Изграждане на Инженерна инфраструктура на ВиК мрежата на [населено място]-главни канализационни колектори и подмяна на съществуващи водопроводи попадащи в трасетата им". Именно изпълнителят по този договор е бил отговорен за повреждането на моста.

Нарушаването на защитимо по КЗПЧОС право / на зачитане на личния и семейния живот-чл.8/ би било нарушение на материалния закон /Решение № 10329 от 3.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 14131/2018 г., II о; / и на принципа на съразмерност по чл.6 АПК /Решение № 10329 от 3.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 14131/2018 г., II о/.

Освен това принципът на правовата държава по чл.4, ал.1 КРБ изисква съразмерност/пропорционалност на въведените нормативни ограничения на индивидуални права и свободи. Това означава, че те трябва да бъдат подходящите, възможно „най-меки“ и същевременно достатъчно ефективни средства за постигане на конституционно и законово оправданата цел.

Принципите на пропорционалност и разумност са предписания, които ръководят прилагането на правната система, така че да отговаря на конкретната ситуация по подходящ и пропорционален начин. Принципите на пропорционалност и разумност гарантират съгласуваност между прилагането на закона и постигането на целта му, като се гарантира неговата справедлива употреба.

Съгласно чл. чл. 6 АПК административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. От две или повече законосъобразни възможности органът е длъжен да избере тази възможност, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими.

Най-сетне не може да не бъде посочено и това, че необходимостта от пешеходния мост е не само за имота на жалбоподателите, но и за съседните му застроени и незастроени поземлени имоти, които са извън регулация. Именно това е провокирало подаването на сигнали от граждани, които са настоявали не за премахването на моста, а за премахването от жалбоподателите на поставената от тях метална ажурна преграда на моста, пречатваща преминаването на други лица по него. Дали тази преграда сама по себе си представлява строеж, дали е допустимо поставена, съотв. имат ли защитимо право жалбоподателите чрез тази ограда да ограничават преминаването на други лица през пешеходния мост / което се потвърждава вкл. от показанията на разпитания по делото свидетел/, са въпроси, които стоят извън предмета на делото, защото не са предмет и на оспорената пред съда заповед.

По изложените съображения, като издадена при допуснати съществени

нарушения на административнопроизводствените правила, оспорената заповед се отменя.

При този изход на спора и на основание чл.-143, ал.1 АПК, своевременно заявеното /до приключване на устните състезания по делото/ искане за присъждане на разноски от жалбоподателите е основателно. Доказаните им разноски възлизат общо в размер на 1220 лева и се присъждат изцяло.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд-София град, II отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №РА-30-466/16.11.2020 г., издадена от главния архитект на Столичната община, с която на жалбоподателите е наредено да премахнат незаконен строеж „Пешеходен метален мост“ над река К., изграден в имот с идентификатор 02659.2196.1001 - водно течение, река - държавна собственост, разположен перпендикулярно на [улица], срещу ПИ с идентификатор 02659.2196.494 по КККР на [населено място], район „Б.“.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на Б. К. Н., [ЕГН] и В. Б. Н., [ЕГН] сумата в размер на 1220 /хиляда двеста и двадесет/ лева, разноски по делото.

Решението може да бъде оспорено с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд-София град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: